

Sygn. akt III A Ua 1434/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz
Sędziowie:	SSA Janina Cieślikowska (spr.) SSA Maria Pietkun
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku M. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 11 sierpnia 2011 r. sygn. akt V U 1124/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Opolu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. i przyznał wnioskodawczyni M. Ł. prawo do emerytury poczynając od dnia 29 kwietnia 2011 r., przy dodatkowym zaliczeniu do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w G. od dnia 10 września 1974 r. do 12 marca 1975 r. w charakterze cewiarza i od dnia 8 kwietnia 1976 r. do 11 grudnia 1977 r. w charakterze krajacza wyrobów włókienniczych (krojczego).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. Ł., ur. 29.04.1956 r., wniosek o emeryturę złożyła 8.04.2011 r., przebywając od 1.02.2001 r. na zasiłku przedemerytalnym.

W okresie od 10.09.1974 r. do 31.12.1998 r. z tytułu wykonywanego zatrudnienia, urlopów macierzyńskich, pobierania zasiłku chorobowego, przerw w zatrudnieniu związanych z wychowaniem dziecka, wnioskodawczyni posiada 24 lata i 29 dni okresów składowych i nieskładkowych, w tym 4 lata 5 miesięcy i 8 dni okresów nieskładkowych.

W okresie od 1.10.1984 r. do 31.01.2001 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...)S.A. - Zakład (...)w charakterze robotnika. W okresie od 10.09.1974 r. do 27.01.1983 r. była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) w G.. W tym okresie była zatrudniona od 10.09.1974 r. do 12.03.1975 r. w charakterze cewiaczki. Praca jej w tym czasie polegała na uzyskiwaniu przędzy, która była wykorzystywana do tkania tkanin. Od 13.03.1975 r. wnioskodawczynię zatrudniono w charakterze pakowaczki na farbiarni. W tym czasie praca jej polegała na pakowaniu przędzy po farbowaniu według określonych kolorów. Czynność ta poprzedzała cewienie. Od 8.04.1976 r. wnioskodawczyni rozpoczęła pracę jako krojczyni. Pracując w tym charakterze, pracowała przy wykrajaniu z tkanin wyprodukowanych na dziewiarni zaplanowanych wyrobów na podstawie dostarczanych szablonów. Krojczy posługiwał się nożycami ręcznymi bądź elektrycznymi, po wykrojeniu określonego wzoru wyroby były zszywane na szwalni i powstawały bluzki, swetry. Tego rodzaju pracę wnioskodawczyni świadczyła do 12.12.1977 r., kiedy to w związku ze stanem ciąży została przeniesiona do lżejszej pracy na wykańczalni. W dniu 2.04.1978 r. wnioskodawczyni urodziła syna K., a 18.11.1979 r. córkę M.. Na urlopie wychowawczym przebywała od 21.08.1978 r. do 15.11.1983 r. z przerwą na urlop macierzyński od 16.11.1979 r. do 20.03.1981 r.

Świadectwo pracy wystawione przez (...) w punkcie 8 zawiera adnotację o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach w okresie od 1.10.1984 r. do 31.01.2001 r. Wnioskodawczyni pobiera zasiłek przedemerytalny, nigdzie nie pracuje i nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego - fakty bezsporne.

Decyzją z dnia 12 maja 2011 r. strona pozwana odmówiła wnioskodawczym prawa do wcześniejszej emerytury w obniżonym wieku uznając, że posiada 14 lat 3 miesiące okresu pracy w szczególnych warunkach i zaliczając jej okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji, wskazując na podstawę prawną rozstrzygnięcia, a to: art. 32, art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zmian.) oraz § 2, § 4, § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zmian.), jak również dział VII poz. 4 pkt 1 i 33 Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu chemicznego i lekkiego (Dz.Ur. z dnia 3.08.1987 r. Nr 4) przyjął, że w okresie od 10.09.1974 r. do 12.03.1975 r. wnioskodawczyni w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała w charakterze cewiaczki, tj. na stanowisku pracy wymienionym w dziale VII poz. 4 pkt 1 i powołanego wyżej Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego. Praca cewiaczki polegała na uzyskiwaniu przędzy, która była wykorzystywana do tkania tkanin. Od 13.03.1975 r. wnioskodawczynię zatrudniono w charakterze pakowaczki na farbiarni, praca polegała na pakowaniu przędzy po farbowaniu według określonych kolorów, czynność tę poprzedzało cewienie.

Od 8.04.1976 r. do 12.12.1977 r. wnioskodawczyni pracowała jako krojczyni. Krojczy posługiwał się nożycami ręcznymi, bądź elektrycznymi. Wnioskodawczyni wykrawała na podstawie dostarczonych szablonów z tkanin wyprodukowanych w dziewiarni elementy bluzek, swetrów, itp. Była to praca wymieniona w dziale VII poz. 4 pkt 33 powołanego już wyżej Zarządzenia.

W ocenie Sądu I instancji wymienione w dziale VII poz. 4 pkt 33 ostatnio wymienionego Zarządzenia stanowisko „krajacz wyrobów włókienniczych” jest tożsame ze stanowiskiem krojczy, na którym pracowała wnioskodawczyni, gdyż pracowała ona przy produkcji wyrobów włókienniczych i posługując się nożycami z wyprodukowanej wcześniej tkaniny tworzyła części konieczne do produkcji wyrobów dziewiarskich w postaci bluzek, sukienek, itp.

Sąd I instancji ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o akta osobowe wnioskodawczyni, zeznania świadków, zeznania wnioskodawczyni oraz akta Organu Rentowego.

Z wyrokiem tym nie zgodził się Organ Rentowy wywodząc apelację, w której zarzucił:

- sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,
- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zmian.) poprzez ustalenie, iż wnioskodawczyni posiada wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w związku z tym ma prawo do emerytury poczynając od dnia 29.04.2011 r.

Wskazując na powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania,

bądź

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji strona skarżąca wskazała, że spornym pozostaje okres pracy wnioskodawczyni od 8.04.1976 r. do 11.12.1977 r., w którym to okresie M. Ł. według ustaleń Sądu Okręgowego, pracowała w charakterze krajacza wyrobów włókienniczych, podczas gdy z dniem 8.04.1976 r. wnioskodawczyni została przeniesiona ze stanowiska pakowaczki, na stanowisko krojczyni ręcznej, układaczki-sortowaczki, a od dnia 12.12.1977 r. została przeniesiona ze stanowiska sortowaczki na stanowisko wykańczarki.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja Organu Rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie zachodzi żaden z zarzutów w niej podniesionych.

Sąd I instancji przeprowadził prawidłowo i szczegółowo postępowanie dowodowe, właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy bez przekroczenia granic wyznaczonych dyspozycją art. 233 § 1 kpc, ustalił prawidłowo stan faktyczny, zastosował obowiązujące przepisy prawa i wydał wyrok temu prawu odpowiadający.

Wskazać należy, że wnioskodawczyni w Zakładach (...) w G. zatrudniona była od dnia 10 września 1974 r. do dnia 27 stycznia 1983 r. na stanowisku cewiaczki, pakowaczki, krojczyni ręcznej.

Powyższe znajduje oparcie w świadectwie pracy wystawionym w dniu 27.01.1983 r.

Zostało w sprawie ustalone, że od 13.03.1975 r. wnioskodawczyni została zatrudniona na stanowisku pakowaczki na farbiarni. Okres wykonywania tej pracy nie został wnioskodawczyni zaliczony do pracy w szczególnych warunkach uprawniających do emerytury w obniżonym wieku. Okres pracy jako pakowaczki został zamknięty datą 8.04.1976 r., kiedy to wnioskodawczyni została przeniesiona ze stanowiska pakowaczki na stanowisko krojczyni ręcznej – takie stanowisko, jako trzecie i ostatnie, zostało wykazane w świadectwie pracy, o którym mowa wyżej.

Strona skarżąca podnosi, że wnioskodawczyni z dniem 8.04.1976 r. została przeniesiona na stanowisko krojczyni ręcznej, układaczki-sortowaczki, co oznacza, że nie wykonywała stale i w pełnym wymiarze pracy, o której mowa w dziale VII poz. 4 pkt 33 Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7.07.1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu chemicznego i lekkiego (Dz.Urz. z dnia 3.08.1987 r. Nr 4) będącego doprecyzowaniem wykazu A działu VII poz. 4, gdzie wymieniono „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zmian.).

Z takim stanowiskiem zgodzić się nie można.

Z analizy pisma pracodawcy z dnia 27.04.1976 r. kierującym wnioskodawczynią do pracy z dniem 8.04.1976 r. wynika wprost, że informację o przeniesieniu otrzymuje mistrz krojowni. Dowolną zaś oceną skarżącej jest, że świadkowie lakonicznie zeznali, iż wnioskodawczyni była krojczym i pracowała na krajalni wyrobów włókienniczych. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku należycie uzasadnił z jakich podstaw uznał zeznania świadków i wnioskodawczyni za wiarygodne i wystarczające. Sąd Apelacyjny tę argumentację podziela, bowiem istotnie świadkowie pracowali wraz z wnioskodawczynią w spornym co do charakteru pracy okresie, przedstawili kolejność czynności wykonywanych prac „przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych” – Wykaz A dział VII poz. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego (...) (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zmian.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez pracownika stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. (vide: wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14.09.2007 r. III UK 27/07 OSNP 2008 Nr 21-22 poz. 325; z dnia 19.09.2007 r. II UK 38/07 OSNP 2008 Nr 21-22 poz. 329).

Stąd też, skoro apelacja jest bezzasadna, jako taka podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 kpc.